

BENGT'S DOTTER

DE MAN DIE EEN VREEMDE WAS

Vertaling Bianca Cornelissen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Lina Bengtsdotter
Oorspronkelijke titel: *Beatrice*
Copyright Nederlandse vertaling: © HarperCollins Holland
Vertaling: Bianca Cornelissen
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: © Tim Robinson / Arcangel Images
Foto auteur: © Anna-Lena Ahlström
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI books GmbH, Germany

In de roman worden regels uit de onderstaande liedjes en literaire werken geciteerd:
Antikrists mirakler (roman van Selma Lagerlöf)
The Divine Comedy (gedicht van Dante Alighieri)
Lyckans minut (gedicht van Erik Lindorm)
Now Go (tekst en muziek: Erato)
Ska vi plocka körsbär i min trädgård? (tekst: Börje Carlsson, muziek: Karl-Gerhard Lundkvist)

ISBN 978 94 027 0829 5
ISBN 978 94 027 6216 7 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juli 2021

Originele uitgave verschenen bij Bokförlaget Forum, Stockholm, Zweden.
De Nederlandse vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bonnier Rights, Stockholm, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ze zaten in een kring op de vloer, allemaal in nachtjapon en pantoffels en met een hibernaahoed op. Mijn eerste gedachte was dat het een groepje gekken was dat aan de verkeerde kant van het leven was blijven steken; onzalige zielen die na hun behandeling met kantelstoelen, valluiken en lobotomie geen rust hadden kunnen vinden.

‘Is daar iemand?’ vroeg een stem. ‘Kom uit het donker tevoorschijn, vreemde.’

‘Ik ben het.’

‘Sara, kom binnen,’ zei Lo. ‘We wilden net naar een sprookje gaan luisteren.’

Ik stapte de kamer binnen. Midden in de kring van meisjes stonden flessen met brandende kaarsen. De vlammen wierpen schaduw op hun bleke gezichten onder de rand van hun hoed.

‘Wat gebeurt er als iemand ons betrapt?’ vroeg ik.

‘Niemand betrapt ons,’ zei Lo, terwijl ze wat ruimte maakte naast zich. Ze pakte een fles aan van Nicki.

Zielenrust noemde mijn vader sterkedrank altijd, een flesje zielenrust. En daar had hij gelijk in, dacht ik toen ik de brandende vloeistof door mijn keel omlaag liet glijden en de druk op mijn borst verminderde.

‘Ga verder, Nicki,’ zei Lo.

Nicki liet haar hoofd zakken en ging verder. ‘Er was eens een meisje...’ Ze keek op en vroeg ons om onze ogen dicht te doen.

Ik sloot ze en wenste dat ik zo’n meisje was dat in sprookjes en happy endings geloofde. Ik zou willen dat er ergens hoop bestond voor ons, dat we als gezonde, sterke personen De Waanzin zouden

verlaten en een normaal leven zouden krijgen. Niks bijzonders, gewoon een normaal leven.

Het volume in de bar was opgeschroefd. Charlies hoofd suisde. Ze had allang naar huis moeten gaan, maar iemand was haar gezelschap komen houden: een man in pak en zonder ring was naast haar komen zitten en stemde haar hoopvol dat de avond zou eindigen zoals ze had gewild.

Nadat ze een tijdje hadden zitten praten vroeg de man – die Jack heette – waar ze vandaan kwam.

‘Stockholm,’ zei Charlie.

‘Van oorsprong, bedoel ik. Je hebt een beetje een accent, toch?’

‘Het is lang geleden dat iemand daar een opmerking over maakte,’ zei Charlie. ‘Ik dacht dat ik het kwijt was.’

‘Nee, je hebt het nog. Is het Östgöts?’

‘Nee, het is een mix van Västgöts en Värmlands. Ik ben net op de grens opgegroeid.’

‘In welke stad?’

‘Het is een kleine gemeenschap, je kent het waarschijnlijk niet.’

‘Vast wel.’

‘Gullspång.’

Jack fronste zijn voorhoofd. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij, ‘dat ken ik niet, sorry.’

‘Daar hoef je geen sorry voor te zeggen.’

‘Vertel me er eens wat over dan,’ zei Jack. ‘Over Gullspång.’

Even wilde Charlie antwoorden dat er over Gullspång niks te vertellen viél, maar met vier biertjes op zat ze op haar praatstoel.

‘Ik woonde op een klein, afgelegen landgoed, ver buiten het dorp.’ Ze wachtte even en nam een slok van haar glas. ‘Met een kerstenbos, een timmerschuur en een glinsterend meer.’

Jack glimlachte en zei dat het klonk als een Astrid Lindgren-sprookje.

‘Lyckebo,’ zei Charlie.

‘Wat?’

‘Zo heette het huis waar ik woonde. Lyckebo, Huize Geluk.’

‘En, was je daar gelukkig?’

‘Ja,’ zei Charlie, ‘dat was ik zeker.’

Ze had ergens gelezen dat het nooit te laat was om jezelf een gelukkige jeugd te bezorgen. Misschien was dit wat je moest doen, wat mooi was aandikken en wat lelijk was weglaten. Liegen en de boel verfraaien tot je er zelf in geloofde.

Jack vroeg of ze broers of zussen had. Ze dacht aan de jongenskamer die nooit afgekomen was: de auto’s die Betty op de muren had geschilderd, het bed dat ingebouwd had zullen worden.

‘Ja,’ zei ze. ‘Een broer. We zijn heel hecht.’

Wären, dacht ze. We zijn helemaal niets meer. Ze zag Johans gezicht voor zich, de bezorgde uitdrukking toen hun vermeende familieband ter sprake was gekomen.

Ik hoop echt dat ik niet je broer ben.

En haar reactie: *Ik dacht dat je zo graag familie wilde hebben.*

Johan. De eerste periode na zijn dood was het haar niet gelukt de beelden te verdringen die op *repeat* aan haar voorbijtrokken: zijn blik toen ze zonder kleren het meer uit kwam lopen, het motelbed, de kersenwijn van huize Lyckebo. En vervolgens: alles wat niet had mogen zijn.

‘Ik heb een zus,’ zei Jack. ‘Maar we zien elkaar nauwelijks. Als kind speelden we al niet met elkaar, hoewel we maar twee jaar schelen. Misschien omdat we verschillende dingen leuk vonden.’

‘Voor mij en mijn broer was het precies omgekeerd. Wij vonden juist wel dezelfde dingen leuk. We bouwden hutten in het bos achter ons huis en speelden beneden bij het meer.’

‘Stond jullie huis aan een meer?’

Charlie knikte. Dat klopte wel. ‘We roeiden vaak met ons bootje het meer op. En we hadden een vos. Een vos zo tam als een hond.’

‘Is dat überhaupt mogelijk?’ vroeg Jack. ‘Om een vos te temmen?’

Charlie dacht aan het bloedbad in de kippenren en wat Betty ooit had gezegd: eens wild, altijd wild. *Al lijken ze nog zo tam, vroeg of laat krijgt hun dierlijke instinct de overhand.* En later, toen de catastrofe eenmaal had plaatsgevonden: *Wat zei ik je? Ik heb toch gezegd dat het uit de hand zou lopen? Moet je nou zien wat ervan gekomen is.*

‘Ja,’ zei Charlie. ‘Onze vos was zo mak als een lammetje.’

Jack boog zich naar haar toe. ‘Klinkt idyllisch.’

‘Het was ook idyllisch. Een waar droombestaan. Wil je er nog een?’ Ze knikte naar zijn lege bierglas.

‘Ik ga wel even,’ zei hij, waarop hij opstond om zich een weg naar de bar te banen.

Charlie keek hem na. Hij was lang en goedgebouwd, maar dat was niet wat haar interesse had gewekt. Er was iets aan zijn zelfverzekerde manier van bewegen, de nieuwsgierigheid waarmee hij naar haar keek, een mengeling van verleiding en verzet.

‘Vertel nu eens iets over jou,’ zei ze toen hij terug was met de biertjes. ‘Vertel eens wat meer over je werk.’ Ze was vergeten wat hij ook alweer deed.

‘Er valt weinig over te vertellen,’ zei Jack. ‘Financiën zijn niet zo spannend. Eigenlijk wilde ik acteur worden, maar mijn ouders vonden dat geen echt beroep, dus... En misschien was ik er ook niet succesvol in geweest, maar...’

‘Maar wat?’

‘Soms wou ik dat ik het had geprobeerd. Ik bedoel, wat had het me gekost? Nu zal ik nooit weten of het iets voor me had kunnen zijn.’

‘Het is toch nooit te laat?’ zei Charlie, op hetzelfde moment beseffend dat ze uit haar nek zat te kletsen. Want waarschijnlijk was het dat nou juist wel, te laat.

‘Proost dan maar,’ zei Jack, terwijl hij zijn glas naar haar ophief. ‘Dat het nooit te laat mag zijn.’

‘Maar irritant is het wel,’ zei Charlie, ‘ouders die hun kinderen beperken.’

‘Deden die van jou dat ook?’

‘Nee, helemaal niet. Mijn moeder zei altijd dat ik alles kon worden wat ik wilde. Behalve danseres.’

‘En wat ben je geworden?’ vroeg Jack.

‘Danseres,’ zei Charlie. ‘Ik ben danseres geworden.’

Het was kwart voor een. Ze gingen bijna sluiten.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Charlie.

‘Ik... ben getrouwd,’ zei Jack. ‘Het spijt me als ik...’

‘Geeft niet,’ zei Charlie in een poging haar teleurstelling te verbergen. Ze voelde zich misleid. Waarom droeg hij geen ring? Als je je niet wilde laten versieren door de vrouw bij wie je uit eigen beweging was aangeschoven, moest je toch op z’n minst een ring dragen.

‘Wacht even,’ zei Jack toen ze opstond. ‘We kunnen toch wel, eh...’

‘Ik moet naar huis,’ zei Charlie. ‘Ik moet morgen werken.’

‘Dansen?’

‘Hè?’

‘Ik was benieuwd of je moest dansen?’

‘Ja.’

‘Mag ik een stukje met je meelopen?’

‘Ik red me wel.’

‘Ik loop graag een stukje mee, als je dat goedvindt.’

Ze haalde haar schouders op. Het was niet meer dan vijfhonderd

meter naar haar appartement, maar als hij per se wilde, mocht hij dat stukje wel met haar meelopen.

Het was half april. De geur van grind en opgedroogd asfalt gaf Charlie een vrij, gelukkig en neerslachtig gevoel tegelijk. Ze zou willen dat de tijd bleef stilstaan in de lente, dat ze kon ontsnappen aan alle gedetailleerde vakantieplannen van haar collega's en de leegte die ze telkens weer voelde wanneer ze vrij had.

'Hier is het,' zei ze toen ze voor haar deur stonden. 'Hier woon ik. Bedankt voor je gezelschap.'

'Jij ook bedankt,' zei Jack. 'Het was interessant met je te praten. Je bent... anders.'

Maar jij hopelijk niet, dacht Charlie, toen ze merkte dat hij aarzelde.

'Ik wil best even mee naar boven komen...' ging hij verder. 'Eigenlijk ben ik niet het type voor dit soort dingen, maar...'

Ik weet het, dacht Charlie toen ze de trap op liepen. Niemand denkt dat hij daar het type voor is, en toch zijn jullie met zovelen.

Ze miste het sleutelgat en maakte een krasje in de deur. Nog even en het zag eruit als bij haar vorige appartement, waar het leek alsof iemand zich een weg naar binnen had proberen te hakken.

'Wat mooi,' zei Jack toen ze de gang in stapten. Hij keek naar het plafond alsof hij de hoogte probeerde te schatten.

Charlie had haar appartement op Östermalm deels gekocht van haar vaders erfenis. Eerst had ze geen geld uit de nalatenschap van Rikard Mild willen hebben, maar een halsstarrige advocaat had haar geadviseerd haar trots weg te slikken, omdat anders alles naar zijn weduwe en overige kinderen zou gaan. Daarna had Charlie aan het gigantische huis van haar halfzus op Djursholm gedacht en besloten te accepteren waar ze recht op had.

De persoon die haar had overgehaald om in een nieuwe woning

te investeren, was Anders geweest. Aanvankelijk had Charlie zich verzet – er was niets mis met haar huis – maar hij had uitgelegd dat hij het niet op die manier bedoelde en dat ze misschien een eindje vooruit moest denken: ook al maakte ze zich geen zorgen om zichzelf, het zou toch kunnen dat ze ooit een gezin wilde stichten?

Dat wil ik niet, had Charlie geantwoord.

Kort daarna was ze desondanks met Anders meegegaan naar een aantal huisbezoeken toen hij vanwege zijn scheiding op zoek was naar een woning voor hemzelf, en dit zolderappartement had iets gehad waarvoor ze gevallen was. Wellicht de open haard en de dakbalken, of het grote balkon waarvan haar buik ging kriebelen als ze naar beneden keek. Terwijl ze daar stond had ze gehoord hoe een van de andere gegadigden zijn metgezel had toegefluisterd dat de vroegere eigenaar zich in het appartement had opgehangen. Achteraf had Anders verteld dat dit waarschijnlijk een list was om ervoor te zorgen dat de overige kopers hun interesse verloren. Mensen konden de gekste dingen doen om een bieding laag te houden.

Maar op Charlie had het een averechts effect gehad. Hoewel ze niet in voortekens geloofde, had het gerucht van een ophanging het appartement op de een of andere manier interessanter gemaakt voor haar. Ze dacht aan wat Betty vaak had verteld over huize Lyckebo: dat ze het goedkoop had kunnen krijgen omdat de voorgaande eigenaar zelfmoord had gepleegd. *De een zijn dood, de ander zijn brood...*

Een week later had ze de bieding gewonnen en was het appartement aan Grev Turegatan van haar.

‘Wat een schilderij!’ zei Jack, en hij wees naar een groot kunstwerk in het halletje bij de keuken. ‘Van wie is het?’

‘Susanne,’ zei Charlie. ‘Susanne Sander, een vriendin. Ze is niet... bekend.’

‘Dat zou ze wel moeten zijn,’ zei Jack. Hij liep naar het schilderij toe. ‘De details zijn fantastisch.’

Charlie knikte en bedacht hoe blij ze was geweest toen Susanne haar het schilderij had gegeven. Alles eraan vond ze mooi. Het kolkende zwarte water, het bloeiende kersenbos en natuurlijk het oude, roodhouten huis; de vrouw in de jurk op klompen op de trap naar het voorportaal en het meisje in haar armen: moeder en dochter. Betty en zij.

‘Ze is echt getalenteerd,’ ging Jack verder. ‘Ik hou van die contrasten. Donker en licht, diepte en egaliteit. En het zijn twee jaargetijden.’ Hij wees naar de zachte kleuren in de rechterbovenhoek van het schilderij. ‘Zij dragen meer kleding,’ voegde hij eraan toe, doelend op twee omtrekken van een volwassen man en een jongetje, van achteren afgebeeld. Mattias en Johan.

Het droevigste aan het schilderij had hij over het hoofd gezien: de kleine kinderen links naast het huis. Een babymeisje en een wat groter jongetje, vlak naast elkaar, beiden met gesloten ogen. Zelf had ze hen eerst ook niet opgemerkt, omdat hun kleren dezelfde kleur hadden als de bloemen en het gras om hen heen; je moest goed kijken om hun lichaam en gezicht te ontwaren.

‘Wil je een biertje?’ vroeg Charlie, terwijl ze zich naar Jack omdraaide.

Hij knikte.

‘Ik wist niet dat dansers zo... goed betaald werden,’ zei hij toen ze de grote, pas gerenoveerde keuken binnenliepen.

Charlie gaf geen antwoord. Ze bleef simpelweg staan, draaide zich om, trok in één beweging haar trui uit en zoende hem.

‘Hoe wil je me hebben?’ fluisterde hij, toen ze hem meetrok naar de woonkamer.

Ze struikelden en vielen op het dikke kleed.

‘Vind je dit fijn?’ vroeg hij, nadat ze zich uit hun kleren hadden gewurmd en hij de binnenkant van haar dijbeen kuste.

Het kietelde, maar Charlie fluisterde evengoed ‘ja’, in de hoop dat hij snel ter zake zou komen. Ze zette haar vingers in zijn haar en liet zich omlaagglijden om er vaart achter te zetten.

‘Dus jij bent een temperamentvol type,’ mompelde hij. ‘Een heel temperamentvol type.’

2

Toen ze klaar waren, maakte Charlie zich los uit Jacks greep. Zo graag als ze een halfuur geleden dicht bij hem had willen zijn, zo graag wilde ze nu dat hij zou vertrekken. Maar Jack was niet het type dat makkelijk signalen oppikte, constateerde ze toen hij zijn arm nogmaals om haar heen sloeg.

‘Je woont hier nog niet zo lang, hè?’ zei hij.

‘Nee, hoezo?’

‘Het viel me op dat je geen gordijnen hebt, en zo weinig spullen.’

‘Ik hou niet van gordijnen en spullen,’ zei ze, denkend aan wat Betty altijd had gezegd: *Ik reis niet met zware bagage, maar licht be- pakt.*

Ook al was die bepakking Betty uiteindelijk te zwaar geworden en had die haar naar de bodem getrokken.

‘Vind je het oké om... nu naar huis te gaan?’ vroeg Charlie, terwijl ze zijn arm van haar borst tilde.

‘Dat is een grapje, toch?’ Jack ging rechtop zitten.

‘Nee. Ik moet morgen werken en jij bent... getrouwd, nietwaar?’

‘Mijn vrouw is op reis, ik heb geen haast. Maar goed, als je wilt, dan ga ik.’

‘Nee, laat maar zitten,’ zei Charlie. ‘Je mag wel op de bank slapen.’

‘Meen je dat nou?’

Dit was nu precies het probleem als je mannen mee naar huis nam, dacht Charlie. Je had niet in de hand wanneer ze weer weggingen.

‘Ik slaap liever alleen,’ zei ze. ‘Niets persoonlijks.’

‘Het voelt anders wel persoonlijk.’

Jack stond op en begon met snelle, agressieve bewegingen zijn kleren bij elkaar te rapen.

‘Wil je weten wat ik denk?’ zei hij toen hij aangekleed was.

Dat zou ze toch wel te horen krijgen, dacht Charlie, of ze nou wilde of niet.

‘Ik denk dat jouw leven helemaal niet zo fantastisch en idyllisch was. Je bent... Het lijkt wel alsof je op een bepaalde manier beschadigd bent.’

‘Is dat niet wat overdreven? Alleen omdat ik graag alleen slaap?’
Ze ging overeind zitten.

‘Het is niet het enige. Er klopt nog meer niet, dat voel ik gewoon.’

Charlie ging weer liggen en sloot haar ogen. Typisch dat ze uitgerkend een amateurpsycholoog mee naar huis had genomen die snel op zijn teentjes getrapt was. Zelf had ze er nooit veel achter gezocht dat ze niet kon slapen met mensen om zich heen. In de korte perioden dat ze enige vorm van relatie had gehad, had ze het meestal vermeden om samen de nacht door te brengen, omdat ze er schoon genoeg van had gekregen om wakker te liggen.

Ze dacht aan de feesten in huize Lyckebo en hoe Betty zomaar ergens in slaap kon vallen en dan met geen mogelijkheid meer wakker te krijgen was, hoe het voelde als ze in haar meisjeskamer wakker werd gemaakt met een stinkende alcoholadem in haar gezicht. *Slaap je? Slaap je, lieverd?*

‘Je hebt het mis!’ riep Charlie Jack na toen hij naar de gang liep. ‘Ik ben niet beschadigder dan wie dan ook.’

‘Ik geloof je niet,’ zei hij. En toen, voordat de buitendeur dicht-sloeg: ‘En ik geloof er ook geen barst van dat jij danseres bent.’

Sara

‘Ik snap niet waarom ik daarheen moet,’ zei ik, terwijl ik me naar Rita toe keerde. Ze zat veel te dicht op het stuur en liet iedere keer dat ze schakelde de motor razen.

‘Dat beangstigt me dus,’ zei Rita, ‘dat je zelfs dat niet begrijpt. Besef je wel hoe je je gedragen hebt het afgelopen jaar?’

Ik gaf geen antwoord.

‘Als een barbaar,’ ging Rita verder. ‘Als iemand die ze niet meer op een rijtje heeft. Nee, dat is niet om te grijnzen. Ik heb amper kunnen werken door al die gesprekken over jou en wat ik allemaal voor je heb moeten regelen. Ik heb ook een leven, een gezin om voor te zorgen. Snap je wat ik bedoel?’

Ik knikte, ook al snapte ik het niet, want het enige wat Rita had was een eigenaardige latrelatie met iemand die ze nooit scheen te zien. Wij tweeën waren elkaars enige naaste familie en het was afschuwelijk dat ze in staat was zulke akelige dingen tegen me te zeggen na alles wat er gebeurd was: haar eigen nichtje, haar broers dochter. Wie van ons had ze dan niet op een rijtje?

‘Niet alles is mijn schuld,’ zei ik.

‘Hou op met de schuld afschuiven,’ zei Rita. ‘Je hebt deze situatie zelf veroorzaakt.’

‘Niet dan?’ voegde ze eraan toe, toen ik met mijn ogen rolde.

Er was een hoop aan deze situatie wat ik niet zelf had veroorzaakt, vond ik. Het was niet mijn schuld dat papa dood was, of dat mijn moeder niet terugkwam, of dat Rita me niet had aangeboden om bij haar te komen wonen.

‘Maak het handschoenvakje eens open,’ zei Rita.

Ik deed wat ze vroeg.

‘Pak de sigaretten.’

Ik rommelde tussen verbanddoosjes en instructieboekjes, maar kon geen sigaretten vinden.

‘Verdorie,’ zei Rita. ‘Nou heeft die eikel mijn sigaretten alweer gepikt. Dat is nou waarom er niet met hem samen te wonen valt. Hij kent het verschil niet tussen mijn en dijn.’

‘Ik heb wel wat,’ zei ik.

We stopten bij een parkeerplaats langs de weg. ‘Heb je het niet koud?’ vroeg Rita, met een knikje naar de trui waar mijn halve buik onder uitstak. Ze had geprobeerd me over te halen iets anders aan te doen, waarin ik er niet uitzag als een meisje van plezier, maar ze hadden me maar te accepteren zoals ik was.

‘Je gaat geen zomervakantie vieren,’ vervolgde ze.

Ik zei dat ik me daarvan bewust was. Daarna dacht ik aan de vele vakantieplannen van mijn vader, die het er regelmatig over had gehad dat hij me zou meenemen naar witte stranden met palmbomen, kokosnoten en kristalhelder water. Het vertrouwen dat we ooit ergens zouden komen was ik lang geleden al kwijtgeraakt, maar toch had ik het fijn gevonden hem erover te horen praten. Hij sprak met zoveel overtuiging dat ik bijna het gevoel kreeg dat ik er al was geweest. *Wij met z’n tweetjes onder een palmboom. Ik met een koud biertje en jij... met iets anders. Wit zand, turquoise water en in de wijde omtrek geen mens te bekennen.*

‘Ik ga het huis verkopen,’ zei Rita, terwijl ze haar sigaret uitmaakte. ‘Tja, er is geen reden om het nog aan te houden. En er is vast wel een of andere Duitser of Noor die er de volle mep voor wil betalen. Hoewel ik het eerst zal moeten schoonmaken, wat een hoop tijd gaat kosten met alles wat hij daar heeft verzameld.’

Ik stelde me voor hoe Rita met haar vrienden het huis zou leegtrekken. Hoe ze zouden lachen om de oude kerstgordijnen die jarenlang voor het keukenraam hadden gehangen, zouden walgen van

de pislucht op de wc en met hun ogen rollen om de rotzooi die mijn vader had geweigerd weg te gooien. *Hoe kun je in vredesnaam zo wonen?* De gedachte maakte me woedend.

‘Op het laatst leek hij wel zo’n *hoarder*,’ zei Rita.

‘Hij vond het gewoon moeilijk om dingen weg te gooien,’ zei ik, denkend aan de potjes met flessendoppen, kapotte aanstekers en oude munten.

‘Precies,’ zei Rita. ‘En nu mag ik ervoor opdraaien.’

‘Het spijt me dat hij je zoveel ellende heeft bezorgd door dood te gaan.’

‘Zo bedoelde ik het niet,’ zei Rita.

Ik antwoordde dat ik alleen maar terug wilde naar huis om voor mezelf te zorgen. Maar dat mocht ik niet, zei Rita. Ik kon niet doorgaan met leven als een Pippi Langkouskind. Iemand moest zich over me ontfermen.

Waarom?

Om twee redenen. Een: ik was destructief. Twee: ik bezat geen koffer vol goudstukken.